

Text úr

az asztalán kávésbögre
benne mikrokozmoszként
tapad a hideg porcelánra
némi fekete zacc

kinn a vén diófa
ellenáll a szélnek
istenbüntetés-tavasza van
minden elfagyott

a polcon aszparágusz
ad astra per asperas
mondja text úr félig hangosan
félig nevetve

szemüvege rozsdás vagy
földöntúli moha borítja
nem unja még a sok jelet
felhajigálni a monitorra

de most aki őt írja – Text urat
hirtelen felkel és kimegy a gangra
macskája ráül a billentyűzetre
s most mintha havazna

Genezis 2.0

Valaki az égből érkezik,
van, aki a semmiből anyagiasul,
mások kilépnek a fából.

Van, akit kiköp a föld,
valakit betölt a rendszer,
de nagyon ritka, akit anya szül.

Az Isten mindig a gépből érkezik,
amikor a drámaíró már nem tud
jobb megoldást.

Egyszer egy zenész átfújta magát
egy trombitán. Örökre békét lelt
abban a másik világban.

Tea jéggel

Az agyban háttérzene szól,
valami régi nagy rakenről,
szemeden a ködpára ezüst:
húsleves illata, cigarettafüst.

Megáll a szívben a fekete vér,
elindul keze, de oda se ér,
tea fő, víz forr, sóhajok,
formál egy szót az íny, a fog.

S mint függönyök a betörő
esti fuvallatban, felkunkorodnak
a szavak nyelveden, pár mondat

lángra lobban, ég szerelmesen.
Más már elalélna, ám de nem,
egy ásítással mind eloltja ő.

A vers

megírja magát, te csak add a dallamot,
csak told a feneked alá a párnákkal kibélelt
trónt, szolgálj fel ónszínű pohárban
az olvasó szemének csarnokvizét,

állj készen, ha nassolna némi sósat,
nyiss ablakot, ha lankadna figyelme,
dicsérd a sminkjét, ám bele ne kotorj
zsebébe s önérzetébe, kérdezd meg,

hogyan bírja-e a pipafüstöt, sorai közé
ha égő csíkot húz a nyári nap,
mit szól, ha néha nem jut létigéhez,
ha körme csorbul sötét billentyűzetén

a gépnek, rímei feltámadásában
hisz-e még, majd hagyd, hogy forrja ki
mérgét, ha méla, hadd habozzon,
s virágszirmot tépjén, ha szerelmes,

ásít: puha papírlapra fektesd, (ám
arra ügyelj: ne legyen reciklikált), ha
nyugtalan lenne mégis, halmozd el
mesékkel, bársony képekkel takard be,

tudd: ha hűtlen, engedd elmenni bátran,
meglásd, pár futó kaland után, kisírt
szemmel csönget, zsebedbe összegyűrt
visszasimul, szerelmét újra megtalálod.

Tolvaj

A Napból ellopott gyönyör vagy,
csillagszálka, tudd, a mosolyod.
Elvitted minden apróm, minden
félig rossz szokásom, hideg

mosdótálban alszom, lehetnél
rozsdá ízű kútvíz, szalmabábum,
őrült, ki múltamat ledózerolja,
s felépít helyette egy kerti törpét.

Titkárnök

Legépelted hát végleg ifjúságom,
s mi megmaradt belőle: egy-két
piszkozat, ronggyá tépett indigó.
Mindig ez van, mindig, ó.

Nem tudom, hányadik megteste-
sülésben volt, hogy forró fánkként
felfalt minket vérmes szenvedély.
Az ember mindig éj és mindig szenved.

Fúzd a dossziéba, kérlek, gyűrűddel
pecsételd le, s fiókod mélyén várjon
mindezek végén a kék halálom.
Mindig kék, és mindig megtalálom.

Letelt munkaidőd, az irodaajtót
kulcsra zárod, mondd, merre menjünk?
Kedves szavaid belém törnek, mint túl
kemény ragrím az alkalmi versbe.

Kompótlét

Hé, halódó valódi én, most jól figyelj!
Ásítása felkavar, halljad, a másolatnak.
Titkos égi bíróságon feljelentsed.
Ellop téged, ráadásul unja is már.

Támadj fel, vedd vissza hát hatalmad.
Hagyd ott a tál szélén az almacsutkát.
Pótlétedből mentsél át minden érzést.
Rúgd le a hegytetőről trónbitorlód.

Bezúzzák napjaid, mint tiltott könyvet.
Emlékeid: tűzvészben filmtekercsek.
Ott állsz majd pőrén galamblélekkel.

Ne várj, bekattan mindjárt a világhekker.
Néz rád a szó: na én most mit jelentsek?
Menj már, menj már, menj, így mennydörögnek.

Alkímia

Lobog a felhők tépett szürke ingje,
a reggel még illatos, vasalt.
Nézed, ahogy a letépett gombokat
összegyűjti egy hajléktalan szellő.
Mint játékos gyermek a szilvamagokat,
kézfogást a sírásó, belépőjegyet
egy szúrós szemű angyal.
Mint összetört szerető,
úgy jön az eső.

Lapszél

Furcsa szédülés van rajtam.
Ha a halálra gondolok is, nem tart sokáig.
Száradni akasztott lepedőnek tartom,
amit sokan használtak már, de tiszta,
illatos. Feküdtek rajta, felkeltek, kimosták.
Bármilyen óvatosan surranok is el
mellette, ha a szél feltámad: arcomba vág.
Az ég egyre sötétebb. Hajnalodik,
a felhők foga vérzik.

Kom/á/rom

A Jókai utcán egy bárány legelte
az utcakő közt sarjadó füvet.
Egy fiatal anyuka félrenézett,
féltette üres babakocsiját.

Járt arra hét törpe is, keményen
tökmagoztak, köpködték szét a héjat,
vitájuk tárgyát nem értette birka.
Megint eső lesz, megint ebédidőben.

Nem zavart senkit a bégetés. Ült a békés
félhomály a kazamatákban, az út alatt,
a pornak furcsa íze lett, pedig fel se
kavarták, amíg végre delet harangoztak.